

ר"ת	יציאה	כניסה
20:45	20:08	18:52
20:42	20:11	19:08
20:45	20:12	19:02
20:44	20:09	19:11

ירושלים
תל אביב
חיפה
באר שבע

חוט של חסד

בס"ד בר"ה

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

בהר • י"ג אייר תשפ"ב • גליון 771

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" ע"ש מוהר"ן מברסלב זיע"א

רח' שמואל הנביא 13 ים-ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

מאמר ראש הישיבה

נעשה אדם

שינוי באקלים החברתי

אם פעם מהדורות החדשות סיקרו **אירועים** בארץ ובעולם, הרי שהיום החדשות עוסקות בעיקר ב**אמירות** ובהתבטאויות, מה אמר פלוני ואיך הגיב לו אלמוני, מה אמרו מנהיגי הודו ומה ענו להם מנהיגי כוש, האם האמירה הזו חריפה מידי או רופסת מידי, האם היא הייתה במקום או לא, גם מטרת הראיונות היא כבר מזמן לא להציג נתונים או מדיניות, אלא "לסחוט" אמירות, הצהרות, גינויים או גיבוים שבסופו של דבר ייהפכו לכותרות של מחר.

מילים, מילים.

צוותים שלמים של כותבים ויועצי תקשורת חושבים על כל מילה שנאמרת או נכתבת. והאומנות הגדולה ביותר הנדרשת מהמפורסמים היא ללכת בין הטיפות, להתחמק מלהביע דעה ולהיזהר ולהישמר לא לעורר את הדוב באיזו אמירה שאינה במקום.

כל הסערות בתקשורת הן כמעט אך ורק סביב מילים, דיבורים ואמירות. אפילו את המעשים משייכים לאמירות בגלל שפלוני התבטא כך - לכן המצב בשטח בוער. **המעשה נעשה טפל לדיבור.**

גם ברשתות ה"חברתיות" אנשים נעשים "משפיענים" ומחוללים סערות, לא בגלל עשייה ולא בגלל עבר מרשים של תרומה לציבור - אלא רק בגלל מילים. וכמה נזהרים היום מכל התבטאות אפילו חיובית, שיש בה **כינוי** שנתפס כמזלזל כלפי אדם או קבוצה. אפילו המילה 'זקן' זו כבר מילה מבזה, והצדקנים המנופפים בעדינותם מקפידים לומר 'אזרח ותיק'.

מילים יוצרות מציאות

זו המציאות בארץ ובעולם כולו, ואנחנו, כיהודים

מאמינים, צריכים להתבונן במסר המדהים שה' יתברך מוסר לנו; וקשה מאוד להתעלם מהמסר:

"יהודים יקרים", אומר לנו הבורא, "תבינו טוב, שמילים הן כלי רב עוצמה, הדיבור מנהל את האדם ואת העולם, צריכים לשקול היטב כל מילה". התורה מודדת לא רק את המעשים, אלא גם את הדיבורים, והיא נותנת להם משקל לא קטן, ולרוב הרבה יותר גדול, מאשר למעשים.

אז נכון שהמילים שתאמר בבית לאשתך או לילדיך או לנהג האוטובוס או לחבר לעבודה שנקלעת איתו לויכוח - ברוב רובם של המקרים המילים שלך לא "תפסו כותרות" ולא יחשפו אותך לביקורת ציבורית קשה. אבל במציאות של **החיים שלך**, הם יכולים לחולל מהפכים מן הקצה אל הקצה. השלום בבית וההצלחה בחינוך הילדים והצלחה בחברה ואפילו בעסקים קמים ונופלים על מילים, על דיבורים.

ובכלל, אנחנו מאמינים בני מאמינים שיש אוזן שומעת וכל שיחה קלה שבין איש לאשתו אומרים לו לאדם ביום הדין ויהיה עלינו לתת את הדין על כל מילה ומילה שיצאה מפיו. המציאות של הדור שלנו היא רק **המחשה יוצאת מן הכלל** לעניין הזה.

אילו רק היינו מתבוננים מעט במשמעות מרחיקת הלכת של המילים שיוצאות לנו מהפה, היינו צריכים לחשוב כמה ימים טובים על כל משפט שאנו רוצים לומר.

כמה אנחנו חושבים על החלטות קטנות בחיים כמו איזה בגד או איזו מכונת לקנות. אבל את המילים שלנו שבכוחן לזעזע עולמות - אנחנו מוציאים בלא אבחנה ובלא טיפת מחשבה.

בלשון רכה

המדרש מספר שרבי יהודה הנשיא המכונה 'רבי'

ערך סעודה לתלמידיו. מן הסתם הייתה זו סעודה כיד המלך. עשיר גדול מאוד היה רבי יהודה הנשיא ועל שולחנו הוגשו מעדני מלכים. אנשי השררה שבאותו הדור היו מתארחים בביתו וסועדים על שולחנו. בפני התלמידים הוגשו לשונות בקר. חלקן היו רכות וטובות לאכילה וחלקן היו קשות יותר וקצת פחות טעימות. החלו התלמידים לברור ולבדוק כל לשון ולשון ולענין כטיבה בטרם לקחו לעצמם מן הבשר.

רבי חיכה להזדמנות הזו כדי להמחיש לתלמידיו רעיון וללמד אותם מוסר ואמר: "ראו בני, כמה אתם בודקים כל לשון שאתם מכניסים לפיכם שתהיה בתכלית האיכות כדי שתעבור לכם בגרון באופן החלק ביותר, אבל האם אתם נותנים את דעתכם גם על הלשונות היוצאות מפיכם שתהיינה תמיד רכות ונעימות, טובות ומתקבלות, מחזקות ומרפאות, משמחות ומעודדות, שייכנסו ללב השומעים בְרָךְ ויהיו כמים קרים על נפש עייפה?"

מעמידים את העולם

בפרשת השבוע התורה מצווה אותנו: "אל תונו איש את אחיו". חכמינו סבארים שמצווה זו אין משמעותה רק הונאה ורמאות בענייני ממון, אלא גם ובעיקר **הונאה בדיבור**: שלא נגרום שום צער לזולת בדיבורינו, שנחשוב היטב על כל מילה היוצאת מפיו בטרם נאמר אותה, שלא תפגע, שלא תצער, שלא תשפיל, שלא תגרום לזולת להרגיש מסכן וקטן.

חכמינו אומרים שהעולם עומד על מי שבולם פיו בשעת מריבה. זה שבולם את פיו בשעת מריבה, לא חייב לשתוק לנצח, יכול להיות **שמאוור יותר** הוא יגיב ויאמר את אשר על לבו - אבל הוא לא מגיב **מיד** כי הוא יודע שכל מילה צריכה להישקל, ובשעת מריבה בלתי אפשרי לחשוב באופן שקול, לכן הוא ממתין, נרגע, ורק אז חושב היטב לאור התועלת שבדברים, מה לומר ואיך לומר ובעיקר מה לא לומר.

וזה מה שמקיים ומעמיד את העולם, לא רק כסגולה

המשך בעמ' 3

הארי שבחבורה

רבי משה אהרן צרפתי זצ"ל
א-מ"ה קדושי אירון
אזורים 4-5

לחיות בשיא הגלות את שלוות הגאולה

ש"לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה'..."

אין שום סיבה לאדם שיש לו הכל אבל הכל שעדיין ישאר לחוץ... שעדיין ישמור על רכושו... כל עוד שהוא חי בהכרה מליאה שאין שום בריאה שיכולה להריע לו או להזיק לו מבלעדי אביו הרחמן שממלא את כל הבריאה ואין שום כוח לשום דבר אחר בבריאה.

וקל וחומר שבמצב כזה לא שייך להזכיר לא את המושג של קנאה וקל וחומר לא של תאוה וכבוד, כי האדם השבע והמלא לא תאב לכלום כי פשוט יש לו הכל!!!

אלא שבשביל זה צריך פעולה מאד קטנה והיא את ה..."עצור" שלנו, את רגעי הביטול, וככה גם האנשים המגושמים ביותר כעובדי האדמה יכולים לחוש... ובמיוחד בשנת שמיטה, את הרגשת הבטחון והשלווה מחמת ההשגחה האלוקית המאירה!

זה המסר של מצוות השמיטה והוא מסר יסודי גם לאלה שאינם בעלי שדה וכדו' אלא כל אחד בעיסוקיו הוא. ואחר כל זה לא פלא שזכתה מצוות "שמיטה" לייחוס אחר "הר סיני", כי המכוון שבוטל במצוות שמיטה הוא המכוון הנסתר של כל מצוות התורה כולם. והוא... עצור! תפסיק לרוץ! צא לשדה! תרים עיניי!

מה בקשו מסך... תתן להכרה האלוקית שממלאית את כל העולם לחדור בך פנימה... ושבתה הארץ שבת לה'...

(מעובד ע"פ ליקו"ה שכירות פועלים ב' סעי' ה')

אותו לרעה, ומשם גם הדרך קצרה למידת הקנאה ושאר מידות רעות.

כמה שנדבר בגנות אותם מידות, זה אולי יעורר אותנו לרצות להתנתקות מהם, אבל מי כמונו יודעים עד כמה אותם מידות רק גורמות לנו סבל בל יתואר בכל רגע נתון... ומסדרות אותנו באכזריות סחיי השלווה והחירות האמיתיים שמחכים לנו מבעד לפינה! אלא שעדיין זה לא יגרום לנו עצה ופתרון להצליח להתנתקות מהם...

הפתרון לכל זה והרפואה שמרפאית את כל זה, היא ה~שמיטה~.

המתנה הכי גדולה היא שהאדם תופס שיש לו על מי לסמוך... שמאיר לו ידיעה יסודית כל כך וברורה כל כך והיא "ש מנהיג לבירה".... הארה שממלאית את כל ישותינו ונוסכת בנו תחושת חירות ושחרור, עד כדי שפתאום פתאום כל אחד מאיתנו מתחיל חוש היאך הוא מרפה את שריריו הקמוצים, ומשחרר את המושכות! והכל מחמת האור האלוקי שהיא הידיעה הכל כך פשוטה, שיש מנהיג שבידו הכל והוא מחיה את הכל ואין בכלל מה לדאוג או לעבוד קשה, "לי הכסף ולי זהב אמר ה'".

ובאמת שההארה הזאת שייכת רק לעתיד לבא, שהרי היא היא זו שתפוך את מצב הבריאה לכדי קיום הפסוק

מדוע זכתה מצוות "שמיטה" שדווקא עליה נאמר "בהר סיני", עד כדי כך שכל המצוות נלמדים ממנה כמבואר ברש"י שם?

ההוראה האלוקית לכל בעל שדה לשמוט את שדהו יחד עם כל הפרטים הכלולים בזה, מצווה זו היא לא תחילת תהליך, אלא היא העצה והפתח איך לזכות את אותו בעל שדה להכיל את האור העצום שיורד דווקא בשנת השמיטה...

טבע האדם לשמור היטב על רכושו, ומאותו טבע נוטה גם מידת הקמצנות והרכושנות להיות טבועים באדם, דברים אלה גוררים אחריהם גם כעס ותרעומת ואף יותר מכך... לפעמים כלפי כל אדם שנחשד בו שלוקח לנו את מה ש"ששך" לנו.

ובאמת למתבונן יותר עמוק יראה שכל תחלואי הנפש, וחוסר הרוגע והשלווה שיש לכל אחד מאיתנו, הוא מחמת אותו מושלש ידוע של "הקינאה והתאוה והכבוד שמוציאים את האדם סן העולם".

לכל התמנן המסובך הזה, שגם גורם לכל אחד מאיתנו להסתבך לעיתים תכופות לפעמים, ישנו גורם אחד! והוא ההרגשה המוטעית והיא ה"אני"... ההרגשה שהאדם הוא הכתובת האחרונה והבטחון של עצמו, לכך שומר על רכושו, לכך כועס אם חושד שמישהו לוקח או מנצל

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט
בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"
קו ההלכה הספרדי: 3030*

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה "חוט של חסד"

בבוקר עקב פעילות מבצעית, האם יכולים לשמוע בשעת המנחה, והאם צריך דווקא עשרה או מספיק רוב מניין?

יכולים לשמוע קריאת התורה במנחה, ואין צריך שיהיו עשרה שלא שמעו, אלא מספיק אפילו שישנם ששה שלא שמעו קריאת התורה וכמובן שצריכים לקחת עוד ארבעה אנשים שישלימו להם את המניין, ויכולים להשלים מניין אפי' שהם בעצמם שמעו קריאת התורה. ביאר הלכה סימן קמ"ג (דיבור המתחיל "בפחות") וכן פסק בספר אשי ישראל בשם הגר"ח קנייבסקי פרק ל"ח סעי' כ"ה שמספיק ששה אנשים שלא שמעו קריאת התורה. (אשי ישראל עמ' תכ"ג).

חייל שהביא מביתו מאכלים הנמצאים בתוך התרמיל, ואת התרמיל הניח תחת המיטה, האם מותר לאכול מאכלים אלו?

בהלכה נפסק שיש איסור לאכול אוכלים ששהו מתחת למיטה שישנו עליה, משום ששורה על זה רוח רעה (שלחן ערוך יורה דעה סימן קט"ז סעיף ה'), והפוסקים דנים האם יש מקום להקל בזה לאחר מעשה, ומסקנת הדין כתב מרן הרב עובדיה בספר הליכות עולם (חלק ז' פרשת פנחס סעיף יב) על פי מה שכתב בשו"ת יביע אומר (חלק א' י"ד ס"י ט"ו) שיש להקל בזה במקום שיש הפסד ואפי' אם ההפסד הוא מועט יש להקל.

שאלות שנשאלו בקו ההלכה

לחמם מאכלי חלב על פלאטה שמשתמש במאכלי בשר?

פלאטה שרגילים לחמם עליה תבשילים של בשר, ולפעמים גולש מהתבשיל על גבי הפלאטה, נמצא שהפלאטה בשרית, ולכן אסור לחמם על גבי בורקס גבינה או לחם שרוצה לאוכלו יחד עם חלבי, רק על ידי הפסק, דהיינו שניח שתי שכבות נייר כסף חוצץ בין הפלאטה לבין הבורקס, ובמקרה כזה יהיה מותר לחמם.

יש לציין שחייבים לחתוך ולהכין את הנייר כסף כבר מערב שבת, ואסור לחתוך בשבת נייר כסף.

מי שלא התפלל שחרית ועבר זמן תפילה, עד מתי יכול להתפלל שמונה עשרה?

אם לא התפלל שמונה עשרה של שחרית עד שעברו ארבע שעות מתחילת היום, יכול להתפלל עד חצות היום, ואם הזיד ולא התפלל, יתפלל מנחה פעמיים

אדם הנוסע באוטובוס האם יכול להתפלל בדרך כשהוא בישיבה?

תשובה: אם לא יספיק להתפלל עד שיעבור זמן תפילה מותר להתפלל בישיבה. שלחן ערוך סימן צ"ה סעי' א', אמנם אם יש בידו האפשרות להתפלל קודם שיעבור זמן תפילה חייב להמתין למקום שיוכל להתפלל מעומד, ולא עוד אלא אף מי שהתפלל בדרך כשהוא יושב ונזדמן לו האפשרות להתפלל מעומד חייב לעשות כן, שלחן ערוך סימן צ"ד סעיף ט'.

חיילים בבסיס שלא שמעו קריאת התורה

סיפור לשולחן שבת

מאמר ראש הישיבה -המשך-

כדאי הוא רבי שמעון

בעיניו עלו
דמעות,
איפה

כולם,
ואי כואב
לו, מאד כואב.

חזק. הכי חזק אף
לו כאב לו כך, עוברות
שסוף סוף נכנס האח,

פעם
דקות עד
"או צהריים

טובים חיכינו שתתעורר, חששנו מאוד עברו כבר יממה וחצי. האח התקרב למיטתו ועיין בתיקו האישי: "אז אני רואה שהתעוררת, אני צריך לערוך לך כמה בדיקות חשובות לפני שתיכנס לניתוח". והניצול נאנק ושואל: מה קרה והיכן כל חברי??

והאח מספר: "עברתם תאונה לא פשוטה בכלל, רק חמישה מתוכם שרדו ואתה ביניהם" אה והיה גם את הנהג אבל הוא לא היה יהודי בזה הוא בטוח אז מי שרד, אבא שבשמים, מי שרד? הובילו אותו לחדר הניתוח במיטת גלגלים, הניתוח עבר בהצלחה, חסד ה'. אבל הוא חייב לדעת מי לא שרד את התאונה, חייב! מוחו לא נותן לו מרגוע.

לאחר זמן שהגיעו לבקרו אמרו לו את שמות הנפטרים דמעות עולות בעיניו, החברותא שלי, איננו? הניצול השתחרר הבייתה לא מסוגל לשאת את הכאב שיש לו על אובדן החברותא שלו. העניין לא נתן לו מנוח כלל, והוא החליט שיעשה שאלת חלום, מדוע דווקא החברותא שלו וכל השאר נפטרו? הם הרי היו בהילולא וחזי מזה למה הנהג מה הוא עשה?

בילילה הוא כשעלה על יצועו הנה הוא רואה בחלומו אור, הרבה אור ונדמה לו שהנהג זה החברותא שלו: "שלום עליך באתי מעולם האמת כדי לענות לך על שאלותיך", פתח ואמר: "על הנהג לא הורשיתי לספר. אך על בני החבורא הורשיתי: זוכר אתה שרקדנו אני ועוד הארבעה שהלכו איתי לעולם שכולו טוב במעגל אחד? כן הוא זוכר אך לא מסוגל לדבר, במעגל רקד איתנו מישהו הדור פנים ששאל כל אחד מאיתנו האם אנחנו מוכנים ללכת קודם זמננו כדי לכפר על עם ישראל? הסכמנו מכל הלב! בדרך חזר שהטנדר התהפך פרחו נשמתו ב"אחד" הישר לכן עדן וכעת אני יושבים בהיכלו של רבי שמעון ולומדים מסמו תורתו...

ערב ל"ג בעומר, האברכים כבר עלו לטנדר המוביל להר מירון, נסיעה לא פשוטה בת שלוש וחצי שעות מסתינה להם, אך מי בכלל חושב על אורך הנסיעה והחום השורר בחוץ?! "כדאי הוא רבי שמעון", הכל שווה כדי לזכות להגיע להר מירון להשתתף בהדלקה הגדולה לכבוד התנא רבי שמעון בר יוחאי.

ההכנות לקראת הנסיעה נעשו בעמל רב על ידי האברכים שמתכוונים לנסוע, הם היו עשרה והתרגשו מאוד לקראת היום הגדול והנעלה וכן על הזכות להיות אצל ר' שמעון ביום ההילולא.

כבר ירדה השמש שהם הגיעו למושב בר יוחאי, בני החבורא ירדו ברעד קל של התרגשות מהטנדר והחלו צועדים במרומי ההר לכיוון מעמד ההדלקה. האדמו"ר החזיק את הלפיד העטוף בקדמו בצמר גפן וספוג בהרבה שמן ברעד מה. ברקע ניגנה הלהקה ברגש את הניגון של "לכבוד התנא האלוף" והרבי הצית את הלפיד.

כשהחלו להבות המדורה עולות, הלהקה הגבירה את הקצב וכולם, רוקדים, מבקשים ומתפללים, מנצלים את הרגעים ואת היום המסוגל לפעול ישועות, עוברים לשיר הבא 'בר יוחאי נמשחת אשריך'.

הסתיימה ההדלקה. מידועינו כבר התקדמו לכיוון פתח המערה, במשך כל הלילה ישבו והתחננו לה' התפללו ופרשו את שיחתם... עם שחר החלו צועדים חזרה לכיוון המושב בר יוחאי שם המתין להם הטנדר לאחר שהתיישבו והנהג פתח בנסיעה, העבירו ביניהם חוויות קודש מהמאורעות הלילה.

ומשם כל אחד פנה לעיסוקו, זה ללימוד התורה הקדושה, וזה לנמנום לאחר הלילה הארוך והגדוש.

עברו להן דקות של נסיעה, הם הספיקו להתרחק ממירון, עברו את יוקנעם והתכונו לעלות לכביש אגרא, כביש 6. לפתע נשמע קול רעש אדיר וחזק, ולאחריו החל הרכב מתגלגל לוואדי הסמוך. הנוסעים הנבהלים פתחו בקריאות הצילו וזעקת "שמע ישראל" עד שנתקע הרכב וגוועו הקולות.

המחזה היה נורא, אברך צעיר פוקח את עיניו לאחר כמה שעות לקול צפצופים של מכשירים, היכן אני? הוא שואל את עצמו ומנסה לנבור בזכרון מה קרה, מדוע הוא שוכב פה חבוש, עד שאט אט הכתה בו ההכרה שהוא מאושפז בבית חולים, אבל איזה בית חולים? ולמה בכלל הוא מאושפז? הוא מחזיר את גלגלי מוחו קצת אחורה ועולים לפניו כמה ניצוצות קטנים של זיכרון, הוא זוכר שהם היו בהדלקה אצל ר' שמעון בר יוחאי והוא זוכר גם שהם עלו לטנדר ומה היה אחר כך, ריבונו של עולם מה היה אחר כך איפה כולם???

רוחנית, אלא גם ברמה הגשמית המעשית: אם כל אחד היה "שופך הכול" בכל מריבה, המריבות והמלחמות היו מכלות את העולם שלנו לגמרי.

אם היינו קצת יותר שותקים וקצת פחות ממהרים להתיר את חרצובות לשוננו - היינו חוסכים מאיתנו ומהעולם אין סוף מריבות בבית וברחוב, ילדינו היו גדלים בריאים יותר וחסונים יותר בנפשם, וכל העולם כולו היה יפה יותר, מוצלח יותר ונעים יותר. כמה מאמרי חז"ל יש לנו בשבח השתיקה וכמה מעשים יש לנו על גדולי ישראל שידעו לשתוק ולשקול כל מילה.

בן אדם מבטא בדיבור שלו את כל עולמו הפנימי ואת כל רגשותיו. שם ניכרת כל מהותו. כל הקשר עם הזולת נעשה באמצעות הדיבור. בני זוג שיש ביניהם דיבור מכבד ושקול - בוודאי יצליחו. וממילא, עיקר המצווה של "ואהבת לרעך כמוך" מתבטאת ויוצאת מן הכוח אל הפועל דרך הדיבור אל הזולת.

צעד אחד מכריע

אנחנו עומדים ערב היום הגדול, ל"ג בעומר, ואין לנו שוכחים ומסיחים את דעתנו לרגע מהאסון הגדול שפקד אותנו בשנה שעברה בעיצומה של ההילולה, אסון שבו נלקחו מאיתנו ארבעים וחמש נשמות קדושות כמינין 'אדם' בגימטריה, כדי לעורר אותנו לתיקון האדם על ידי אהבת ישראל ותיקון עוון השנאת חנם.

והצעד הראשון לתיקון האדם הוא תיקון הדיבור, כי האדם נקרא 'מדבר', ומי שמתקן את דיבורו - הדרך בפניו סלולה לתיקון מושלם בכל מידותיו.

אהבת ישראל היא מעלה גבוהה מאוד, שלימות האדם. אי אפשר "לקפוח" ולדלג ברגע לאהבת ישראל. וכמו בכל שאיפה גדולה - צריכים להתחיל **מצעד אחד קטן**, צעד קטן אבל חשוב מאין כמוהו.

הצעד הראשון הוא הדיבור. הדיבור קרוב אלינו, בפניו ובלבבנו לעשותו. אם רק נחשוב יותר על הדיבורים שלנו, נחכה מעט בטרם נגיב, נשקול כל דיבור שיוצא מפיו גם בבית וגם ברחוב וגם עם הילדים - בכך נתקרב בצורה עמוקה ומשמעותית יותר לאהבת ישראל.

וכמו שחשוב לא להזיק בדיבור, כך חשוב מאוד לעשות טוב עם הדיבור, לעודד, לחזק, לקרב, לשמח, לפרגן, לשבח, ועוד.

יהודים יקרים הבה נתחזק בדיבורים טובים לכבוד נשמת הצדיק שנאמר עליו "נעשה אדם נאמר בעבורך", ולעילוי נשמת כל קדושי מירון ובתוכם תלמידי היקר, רבי משה שמחה בן ישראל צרפתי זצ"ל. למענם ולכבוד ה' נסור מרע ונעשה טוב בדיבורינו - ונראה אור גדול של אהבת ישראל ממלא את העולם.

בברכת שבת שלום ומבורך

חיים עד העולם

"והזקן שבהם היה יניק יותר מכולם... אמר הנשר הגדול: 'אתה בוא עמי, כי אתה כמותי. כי אתה זקן מאוד ועדיין אתה יניק מאוד, ועדיין לא התחלת לחיות כלל...' נמצא שיש לי הסכמה מאותו הנשר הגדול..."
(מעשה משבעה קבצנים לרבי נחמן)

שלו. איזו חיות, איזה קשר עם האותיות הקדושות ועם המשמעויות.

שום דבר אצלו לא היה "כמצוות אנשים מלומדה", בכל דבר הוא היה נוכח בחיותו ובעבודת ה'. בכזאת אהבה, בכזאת תשוקה, בכזאת בעירה.

כל עיסוק שלו קיבל חיים חדשים, החל כמובן מהבית והמשפחה, הקשר עם הנכדים, וכלה בהפצה, **בטיפולים שטיפל ועזר לאנשים כה רבים, בחיילים היקרים שהיו כל כך קרובים ללבו** והוא היה להם גם רב וגם אב אוהב. אברכים בישיבה ראו בו אבא; ולא ניתן לשכוח את כתיבת ספר התורה שהוביל בכל החיות שברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. חיבור עם תורת החיים באהבה כל כך גדולה, עד שהיו לאחד ממשי!

והרצון שלו להשפיע וללמד ולחזק ולהרים כל יהודי נבע ישירות מתוך אותו מעיין חיים שפרץ מתוכו בזרם אדיר בלתי ניתן לעצירה. גם כאשר היה שבור בגופו ובקושי יכול היה לזוז מרוב כאבים - רק תשים אותו מול חיילים או מול יהודים רחוקים שרוצים לשמוע דברי אלוקים חיים, וברגע אחד הוא נעשה שוב ילד מלא מרץ ורוח נעורים!

התודה שלו והשירה שלו - היו חיים; וחיייו היו שירה. הוא חי והאמין בעצמו בכל מאודו, האמין בכוחות הנפלאים שה' נתן לו. הוא לא הזניח שום צד בנפשו הכבירה, נפש אומן עדינה שידעה גם ליצור ולתכנן ולעצב ולהוציא מהכוח אל הפועל את אור היהדות והאמונה כתכשיטים וחפצי נוי.

כמה ענווה וצימאון לאמת ולידע צריכים בשביל להתחיל דרך חדשה בגיל מבוגר. וכמו רבי עקיבא בשעתו, רבי משה היה מוכן להרכין ראש וללמוד מכל

לא ניתן היה להתעלם מהחיות הבלתי רגילה שנבעה מכל ישותו, מהאמת הפנימית שבה עשה כל דבר שבקדושה מהקטן ועד הגדול, מהאש העצומה שבערה בו וביישה את כולו - יהודי שיכול להיות אבא או סבא שלנו בגוף שבור ומרוסק "עושה לנו בית ספר" לעבודת ה'.

ראינו אותו. הוא היה חי - ואנחנו, מתי נזכה גם אנחנו לחיות?

רבי משה חי כל כולו את התפילה, את ההתבודדות, את קברי הצדיקים; כל כך חי את רבי נחמן, את רבי נתן, את רבי שמעון, את התהלים. בכל שיחה אתו הרגשת שהוא כל כולו איתך, והוא נותן את כל כולו. אש פנימית בערה בו וסחפה והדליקה ניצוץ בכל אחד; **הוא היה חי את האדם שעומד מולו, וגרם לו לחזור ולחיות.**

רבי משה חי בשלימות את המקורות שלמד ושלימד, חי את התורה הקדושה, את הליקוטי הלכות שכל כך אהב. כשרק דיבר על הליקוטי הלכות, חשבת שהוא הולך לשרוף את העולם באש קודש מרוב אור והתלהבות. כולנו זוכרים את ברכת התורה

שנה עברה, ונראה שהחלל רק הולך וגדל. שנה בלי חברינו היקר **רבי משה זכר צדיק וקדוש לברכה מ-מ"ה קדושי מירון**. שנה בלי הדמות שהייתה חלק בלתי נפרד מבית המדרש שלנו, מקול התורה המתרונון בישיבתנו, מהתפילות שלנו, מהגוף של הציון הקדוש עם ספר התורה שלנו.

רבי משה, אתה אולי לא עמנו בגופך, אבל המתנה העצומה שהשארת לנו שהיא אהבת ישראל במסירות נפש - משפיעה על כל אחד ואחד מאיתנו בכל יום יום, ועל זה בהחלט ניתן לומר "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם".

"זקן מאוד ועדיין יניק מאוד" אתה, רבי משה. זקן לבן ארוך המעיד על ניסיון חיים ויישוב דעת, על חמלה אבהית ואהבה לכל אדם, ועם זאת, עיניים סקרניות וצמאות לידע, שמחה של ילד בכל ידיעה חדשה בתורה, ענווה והקשבה לכל אדם. זקן מאוד בחכמתו ותבונתו, ויניק מאוד בסקרנותו ובהתלהבותו.

מילה אחת מיטיבה לתאר את רבי משה ומתמצנת את כל מהותו: **"חיים!"** רבי משה, היית איש חי, זכית שגם היום אתה חי וקיים!

אם רצית לראות חיים - לך תסתכל על רבי משה. דמותו החיה והתוססת עדיין עומדת לנגד עינינו. אנחנו שרובנו צעירים ממנו בשנים רבות לא עמדנו בקצב שלו, בכוחות הנדירים שלו.

**כמו רבי עקיבא
בשעתו, רבי משה
היה מוכן להרכין
ראש וללמוד מכל
אדם.**

**ושמחה נדירה
בכל טיפה של
דעת כמוצא שלל
רב.**

כמה היה רבי משה דבוק במורנו ורבנו, הרב שלום שיבלחט"א. והוא היה תלמיד אמיתי. לא חקיין ולא תוכי. ראו עליו שהוא חי את הדיבורים של הרב מהמקום שלו ממש. התודה מהמקום שלו, התפילה מהמקום שלו, השירה מהמקום שלו, והאמונה מהמקום המדויק שלו; רבי נחמן מהמקום שלו, רבי נתן מהמקום שלו, וגם רבי שמעון מהמקום שלו. "מקומך מלכנו תופיע".

וגולת הכותרת של רבי משה הייתה: אהבת ישראל מהמקום הגבוה של נשמתו. מי יכול לשכוח את אהבת ישראל של רבי משה? מי שהרגיש את החום שלו, את האהבה שלו, את החיבוק שלו - לא ישכח את זה לעולם.

וביום האחרון? כולנו זוכרים את היום האחרון, את המילים שחזר עליהן שוב ושוב: "אנן בחביבותא תליא מילתא", המילים שהיו צוואה נוקבת, לא רק עבור כל הישיבה, אלא עבור כל בית ישראל.

והוא ראה את הטוב בכל אחד, ולכן הוא היה יכול לקרב גם את הרחוקים שברחוקים. הוא אף פעם לא ראה את העבירות - הוא תמיד ראה לנגד עיניו את הנשמה היהודית הגדולה והקדושה. הוא זכה לגלות את הנשמה הקדושה שבקרב, ובכוח הנשמה הענקית שלו עזר לנשמות רבות נוספות לגלות את האור הגדול שלהן ולהבקיע את כל המסכים. וזה לא פלא, כי כאשר אתה מקיים את תחילת הפסוק: "אשירה לה' בחיי" - עם כל החיות שבך, ממילא מתקיים המשך הפסוק: "אזמרה לאלוקי בעודי" ואתה חי באמת את תורת "אזמרה".

רבי שמעון הסתלק במילה "חיים" ביום ל"ג בעומר הקדוש. וזה שרבי שמעון בחר ברבי משה, זו ההסכמה הגדולה ביותר מהנשר הגדול על גדולת הנשמה הנדירה הזאת שהתהלכה בינינו. יהי זכרו ברוך, ותהי נשמתו צרורה בצרור החיים!

ת.נ.צ.ב.ה.

"אבא שלי דאג שלכולנו יהיה טוב, הוא התעניין בכל תחום בחיים שלנו ולא משנה מה היו הבחירות שלי ושל האחיות שלי. הוא תמך ודאג ושאל בשלום כל אחד.

לאבא תמיד היו רעיונות טובים בראש. כל פעם שהיינו מספרים לו משהו הוא לקח את זה ארבעה צעדים קדימה כבר יודע ומתכנן הוא ישנה ויהפוך את העולם.

"רק בימי השבעה הבנו בכמה אנשים הוא נגע- כמה אנשים אהבו וכמה הוא יחסר להם החל מהמוכר בחנות, דרך חיילי נצח יהודה ותלמידי ישיבת חוט של חסד, תולדות אהרון ועוד...

אנשים גדולים עושים הרבה מעשים טובים וקטנים והוא היה אחד כזה!"

שי צרפתי.

אדם. מי שלא ראה את האור בעיניים של רבי משה בכל ידיעה חדשה בתורה ובדברי ימי עם ישראל - לא ראה מאורות מימיו. מבט תמים של ילד שרוצה לדעת הכול ושחמה נדירה בכל טיפה של דעת כמוצא שלל רב.

רבי משה הכיר היטב את העולם הזה ו"מנעמיו". הוא עשה פרויקטים גדולים מאוד בחיים שלו וידע מה זה כסף גדול. אבל כאשר הוא טעם מעץ החיים, הוא ממש מאס בכל העולם הזה, "ואכל וחי לעולם!"

וזה לא בא לו בקלות. הוא סבל ייסורים בגופו ותמיד נלחם כמו אריה. הוא עבר תאוה קשה והיה בין חיים למוות וחזר לחיים, קם והשתקם. כי כשאתה חי שום דבר לא עוצר אותך. כוח החיים הוא הכוח האדיר ביותר. כשאתה חי עם מטרה ועם חיבור לתכלית - אתה יכול לעשות הכול בכל מצב. והוא אף פעם לא עצר, כי כשאתה חי אתה תמיד ממשיך לשאוף ולעלות מעלה מעלה. אין מנוחה ואין עצירה. **אתה משיג מטרה ומיד מציב מטרה חדשה.** לא מפסיק לרגע. כך היה ועודנו רבי משה.

גם ביציאת נשמתו היה חי בכל כוחו, גם ברגעים האחרונים מסר נפשו עבור יהודים אחרים בכל החיות שהייתה בו; וגם פטירתו הייתה בעלייה אדירה השמימה כאליו הנביא ממש, שכידוע לא טעם טעם מיתה, אלא עלה לשמיים וממשיך לחיות לנצח.

חַסֵּד יִשְׂרָאֵל אֲהַבָּה

שִׁי צְרַפְתִּי: (בְּיוֹם הַיּוֹם הַזֶּה זְכוּרִי ז"ל)

"אֲהַבְתִּי יִשְׂרָאֵל צֶה אֲהַבֵּה אֵל יְהוּדֵי סָמוֹת לְהוֹא, אֵל מְשֵׁנֵה מְאִיפֵה בְּאֵיז וּמֵה עֵלֶה,

אֲהַבֵּה אֵל מְאִי, כִּכְאֵת לְמִתְבַּטֵּאת בְּמִעֻלֵּים קִטְנִים. בְּדִיּוֹק כִּמֹּן לֵאבֵּא לִשִׁי נֶפֶשׁ."

לא מפספסים את ההזדמנות!

הרב שלום ארוש שליט"א

זכיר אותך בעת

ההדלקה לכבוד

רבי שמעון בר יוחאי

ויוסיף שמן למדורה לזכותך

ובעז"ה זכות רבי שמעון בר
יוחאי תגן עלינו. אמן!

חייגו עכשיו:
02-5308000

רבי מסעוד בן רבי יעקב
אביחצירא זצוק"ל זיע"א
י"ב אייר

לאורם נלך
הילולא דצדיקא

קו האמונה
02-6444250

שיש בו כדי לשמח את העניים.

יום אחד שב מרן רבי מסעוד זיע"א עם סידור נפלא מאיר עיניים בידו, בנו מרן בבא סאלי, שהיה אז ילד כבן 9, התעניין בסידור ומשזה מצא חן בעיניו ביקש מאביו שיתן לו רשות להתפלל בסידור, נענה אביו ואמר: "בני יקירי, סידור זה נהגתי בו בכבוד ונזהרתי לא להחסי בו תיבה או אות, עתה, חוששני כי לא תנהג בו כבוד כפי שנהגתי בו, והוא יתבע ממני את עלבוננו. לאחר שהבטיח לי בנו כי ינהג בסידור בכבוד, ולא יסיר עיניו ממנו אפילו תיבה או תג נאות אביו לתת לו את הסידור במתנה גמורה. לאחר מסי' ימים ניגש ר' מסעוד לבנו ואמר: "חזק ואמץ" שאלתי את הסידור כיצד היך נוהג בו והוא ענה כי שמח הוא מאוד שנתתי לך מכיוון שהיך נוהג בו כבוד ואינך מחסיר אות או מילה. העידו עליו כי עד זקנה ושיבה המשיך הבבא סאלי להתפלל בסידור קדוש זה ולהנהיג בו בכבוד, ולא הסיר עיניו ממנו ולא החסיר אות או תג.

לאחר 28 שנים בהן כיהן ר' מסעוד כרבה של תפיליאלת וסביבותיה, במסירות ואמנות הגיע עיתו להפטר מן העולם ולעבור לעולם שכולו טוב. וביום י"ב באייר תרס"ח ניצחו ארזלים את מצוקים ונישבה ארון הקודש, ונסתלק לבית עולמו. כל יהודי תפיליאלת וסביבותיה הגיעו לחלוק לרובם כבוד אחרון וללוותו בדרכו האחרונה. לאחר שקברו את רבי מסעוד נתקנאו הגויים הא כיצד עותנים כבוד כה גדול לרב היהודי ולכן באו וחיללו את הקבר והוציאו את רבי מסעוד מקברו ונהגו בו מנהג בזיון, למחרת עוד הדבר נעטערו ראשי הקהל צער רב, לבילה בא רבי מסעוד לבנו רבי דוד ה"ד- ה"עטרת ראשינו" ואמר כי יען ואחד מחברי החברא קדישא עבר עבירה פלונית ואותו לילה, ונגע בו ברגליו בשעת הטהרה טימא אותו במגעו ולכן הוצרך לעבור את הביזיון הזה כדי לטהר את גופו מאותה טומאה, ויבוקש הדבר וימצא שאכן כך היה.

זכות הצדיק, זכות תורתו, זכות אבותיו ובניו הקדושים תהא מגן וצניחה בעדנו ובעד כל בית ישראל. אכ"ר.

רבי מסעוד נולד למרן האביר יעקב לאחר שתי בנות, נְפָאָה ע"י אחיו "ארון התורה", על שום שכבר משחר נעוריו ועדי זקנה לא פסיק פומיה מגרסה.

ספרים וחייו תורה בכתב כמעט שלא עתרו ממרן רבי מסעוד ז"ל והמעט שנתר מכתב ידו של מרן רבי מסעוד הם הפיוטים שכתב, שאת רובם יחד לכבוד שבת קודש, והם שתפסו מקום של כבוד בשולחן השבת של בנו ממשיך דרכו מרן בבא סאלי זיע"א

התקשרותו לאביו היתה להפליא ולא זזה ידו מתוך ידו. הכבוד שרחש לאביו היה להפליא עד שאפילו כשנולד לו בנו בכורו חשש לקרוא לו על שם אביו בשם "יעקב" פן חלילה יהיה שמץ קל של זלזול בכבוד אביו, ואכן בכל משפחת אביחצירא נמנעו מלקרוא על שם הסבא קדישא מרן ה"אביר יעקב".

ר' מסעוד קבע לימוד חברותא עם אחד מסובחרי תלמידי אביו רבי שלמה חיון זצ"ל. יום אחד בעת חזירתו מן הלימוד, הבחין מרן רבי מסעוד בשני שדים גדולים מאוד, הניצבים על אם הדרך, ומבקשים להזיק את העוברים והשבים ובכוח האמונה בכוח אביו גרשם מהמקום והזהירם שאם לא יעלמו מהמקום אזי יזור עליהם בכוח אביו שיטרדו משני עולמות, אך שמעו את אימו של הצדיק והסתלקו מהמקום תכף ומיד.

לאחר פטירת מרן "אביר יעקב" זיע"א, קבל רבי מסעוד עליו את כס ההנהגה ונהיה לרב העיר תפיליאלת, והיה מנהיג את בני העיר בתקיפות ולא חת מפני איש, והיה מעמיד את ההלכה על קוצו של יוד, ויחד עם זאת היה מטפל בצרכי העניים והיה מכתת רגליו כדי לאסוף מעות לעניים.

מרן בבא סאלי זיע"א, שכידוע אף הוא התאמץ רבות במצוות הצדקה וחילק סכומי עתק לטובת העניים, היה נוהג להתמרמר ברוב ענותנותו ולמר, כי הוא אינו מתקרב למדרגת אביו מרן רבי מסעוד זיע"א, שהיה לווה מן הגויים בריבת ומחלקם לעניים, תא חזי עד היכן מגיע מידת הצדקה שלו, שלא מנע עצמו משום צעד

חיזוקון

מתחזקים בשמירת שבת

שימוש לאור נר וחשמל

כשם שאסור לקרוא לאור הנר, כך אסור להבחין לאור הנר בין שני דברים הדומים מאוד. על כן, הקם בעוד לילה ורוצה להבחין בין בגדו לבגד חברו, לא יבחין לאור הנר (בהלכה ובאגדה)

לקבלת מטרים מחזקים 052-6672221

ילדון חידודון

היכן בפרשתנו שש מילים רצופות מתחילות באותה מילה?

תשובה לשבת פסח:

מחום השמש (רבי יונתן בן עוזיאל)

זוכה לשבת פסח: יעקב רייזמן, בית שמש.

al5308000@gmail.com | 02-5812252

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

ילדים מספרים תודה

מים של תודה

שמי בנימין, אני מאוד אוהב לקרוא את העלון של חוט של חסד ובמיוחד את דברי הרב שליט"א המחזקים מאוד.

יום אחד בכיתתנו הודיע הרב- תלמידים יקרים, הלמידה שלכם ממש מוצלחת ולכן, בעוד יומיים אם ירצה ה' תערך יציאה לפארק הקרוב, נא להצטייד בהתאם.

התרגשנו מאוד ויצאנו בקריאות "יש" "איזה כיף" והלכנו הביתה.

הגיע היום, הצטיידתי כמו שצריך בכובע שמש בקבוק מים וכמה חטיפים.

הגענו לפארק הוא היה מאוד מעניין ונחמד והדבר המיוחד בו שהוא היה מחולק לארבעה חלקים עם גינות שונות, התפזרנו שיחקנו שם, בשלב מסוים ישבתי ונחתי לי באחת הגינות ולאחר מכן עברתי מגינה לגינה, היה חם במיוחד והרגשתי לפתע צמא אדיר שמילא את גרוני, חיפשתי את בקבוק המים אך הוא איננו.

התחלתי לחפש סביבי ולא מצאתי את הבקבוק ומדקה לדקה היובש בגרון מתגבר ממש חיפשתי

בכל חלקי הגינות אך לא מצאתי, התיישבתי על סלע בפניה והתפשטה לי בגוף חולשה נוראית, אני זוכר במאה אחוז שהבאתי איתי בקבוק מים, אפילו שתיתי ממנו בגינה כמה לגימות.

פתחתי שוב את התיק על מנת לראות האם בכל אופן בקבוק המים מתחבא היכן שהוא, כשפתחתי את התיק, ראיתי את החוברת על התודה בתיק והחלטתי שאולי הזמן לעשות את חוק התודה.

התחלתי בתודות לה' על שהרב החליט להוציא אותנו לטיול ושזכרתי להביא איתי הכל, על הבקבוק מים שהיה ואבד, ועל גרוני היבש שעומד להתפקע. אמרתי שמונה פעמים מזמור לתודה ויצאתי לחיפוש עוסף.

עשיתי עוד סיבוב בגינות, והנה אני רואה מאחורי אחד הספסלים שחיפשתי שם כבר את בקבוק המים יושב מונח לו על האדמה, פתחתי אותו, ברכת לאט ובכוונה את ברכת"שהכל" לאחר הברכה האחרונה הודיתי לה' שוב על המים שברא בעולמו, הפעם היה למים טעם מיוחד, טעם של תודה.

"הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו"

שלום | אייר

איש שלום זוכה באין סוף ברכות.
(א.ב. של החיים)

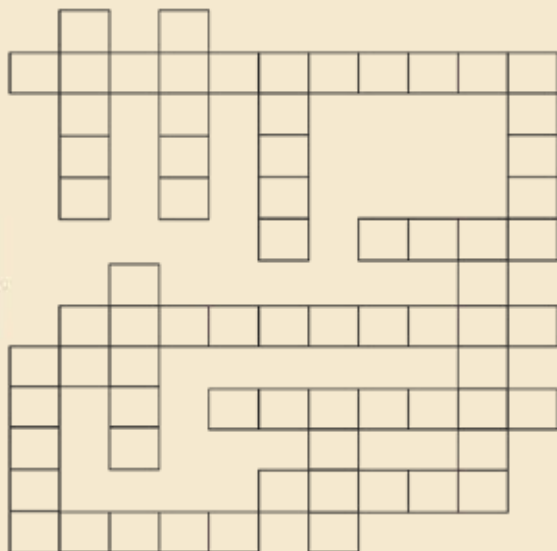
לקבלת מסרים טחוקים - 052-6672221

פתרונות יש לשלוח עד יום שני למייל: al5308000@gmail.com
או לפקס: 02-5812252 | יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

עשורון

שיבוץ מילים

שבצו את המילים בתוך התשבץ לפי כמות האותיות

7	5	3
פרוזבול	נטיעה	דשן
יבול חול	בצירה	4
11	לקיטה	חנטה
קדושת שביעית	שמיטה	הפקר
10	קצירה	
אוצר בית דין	סיקול	
	זיבול	
	עידור	

בדיחות הדעת

אברך צעיר שעלה לארץ ישראל קנה מזגן חדש. והנה המזגן התקלקל וטיפטף מים.

הוא ניסה להסביר בעברית רצוצה לחברה שממנה קנה את המזגן כי המזגן מטפטף ולא הצליח להסביר להם.

לבסוף הוא צעק בטלפון ותיאר את המצב המדויק כך: "המשיב רוח שלי - מוריד גשם !!!"

העלון מוקדש לרפואת

הרב שלום בן ימנה

עמרם בן סעדה

להקדשת העלון: 02-5308000

ומוהות שמתבטאת ב"יכולת לארגן דברים בסדר נכון מתוך הבנה ומודעות", וזה לא רק פעולה פיזית או תכונה מנטאלית עמוסה, אלא הכוונה על סדר וארגון פיסי, עמוק ותודעתי יותר - שכמוכן ישפיע בסופו של דבר על התנהלות המחשבה ועל מכלול הפעולות הלימודיות וההתנהגותיות.

קראו וחשבו, מה דעתכם על דני? דני, הוא תלמיד בינוני הלומד בכיתה ד'. דני אינו מקשיב ומשתתף בשיעורים - כי החומר לא תמיד מעניין אותו. ממוצע המבחנים שלו מגרד את ה-70% כי הוא אינו מתכוון למבחנים ברצינות. דני שוכח לפעמים מחברות וספרים כי הוא שוכח להכין מערכת. דני מאחר להיכנס לכיתה מההפסקה - כי רק בסיום הצלצול הוא נזכר שעדיין לא הספיק לשתות. הוא צריך גם לשירותים או ששכח את הכדורגל במגרש.

אם נשאל את דני מה מידת הצלחתו בלימודים, סביר להניח שהוא יטען שהוא מאוד רוצה להצליח והוא אפילו קצת מצליח, אך האמת היא שדני כלל אינו מתקרב להצלחה, אינו מתאמץ ללמוד וכאילו הוא מגיע בכל בוקר ל"קייטנה".

דני לא לוקח את הלימודים ברצינות ולא בגלל שהוא אינו רוצה, אלא בגלל שהתפיסה שלו "מה תפקידו בבית הספר" מעט מעוות, לדני יש חוסר סדר וארגון בתפיסה שלו את החיים שמחלחל למציאות שהוא רואה ויוצר ולפעולותיו בשטח.

מה עושים? ההמשך בע"ה בפרק הבא

הרב אבוחצירא - יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

לילד יש בעיה רצינית

תופעות אלו קורות: כי האמה בטוחה שעליה מוטלת האחריות להכין את שעורי הבית של הילד וכאשר בנה אינו מספיק להכין או מתרשל בהכנתם - היא מכינה אותם בעבורו.

אותו הדבר באחריות הילד לזמני השינה וזמני הקימה, מקלחת, צחצוח שיניים, הכנת הכריך, התלבשות, חזרה מהפעילות בזמן שנקבע, לימוד וחזרה למבחנים וכו' וכו' כמוכן, חלק מהאחריות היא של ההורים ובפרט בגיל הרך, אך "מלא האחריות" להיות ילד או תלמיד, צריכה להיות של הילד בעצמו.

"אבל אם אני לא אלחץ עליו להכנס להתקלה הוא פשוט לא יתקלח... הוא גם לא יצחצח שיניים ולא ילמד למבחנים... נכון, אתה צודק, וזה בדיוק מבהיר לנו שיש לילד בעיה רצינית עם "אחריות". מה עושים? נפגשים עם איש מקצוע בצורה מסודרת, מאבחנים תחומים נוספים ועובדים עם ההורים והילד עד להצלחה. כי כדי לגרום לילד לבצע פעולה, צריך לבדוק את רמת המחויבות והאחריות שיש לו בחיים בכלל, ובפרט בנושא הרלוונטי.

צריך לאבחן ולנטרל בעיות נלוות, לעבוד על מוטיבציה כללית, להציב קבצים מקצועיות זמניות ולהתאמן ביחד לקראת ביצוע עצמאי. וכל זה תלוי גם בקביעות המפגשים עם המטפל ובמשך זמן האיסוף. כאשר הילד יפנים את העובדה כי: האחריות ללמוד ולהצלחתו בלימודים מוטלת עליו ולא על אף אחד אחר, הוא אכן "יניע" את עצמו "בסיוע" ההורים והמורים להצלחה.

שיטת העבודה על חמשת המיומנויות

חשיבות וחיוני לאחריות, הוא נושא חשוב בפני עצמו ונרחיב עליו בע"ה ובל"ג בהזדמנות אחרת. השבוע נתמקד במיומנות הראשונה מתוך חמשת המיומנויות והיא: הסדר והארגון.

עלינו לזכור שבכדי להוביל את הילד להצלחה בלימודים, עלינו להקנות לו מיומנויות בסיס, שיהוו לו "כלים" לצמיחה לימודית, כי על מנת שהילד יוכל להתפתח ולצמוח מבחינה לימודית, נדרש מאיתנו-ההורים ליצור לו את התנאים המיטיביים להצלחתו כפי שהבאנו בפרקים הקודמים.

1. סדר וארגון:

כאשר אנו מדברים על סדר וארגון, אין הכוונה לסיידור החדר, הילקוט או הקלמר, אלא ליכולת הרבה יותר בסיסית

לומדים להצליח פרק יא'

משפט חכם אומר: "איננו יכולים לקבוע את כיוון הרוח, אך אנו יכולים להתאים את המפרשים". מנת משכל וכישרון הם רק "כלי-יכולת" בכדי שהתלמיד יוכל ללמוד-כמוכן אם רק ירצה, אך כדי "להצליח בלימודים" צריך התלמיד לרכוש ולפתח מספר מיומנויות בסיסיות שיעזרו לו ללמוד, אפילו אם הוא אינו התלמיד הכישרוני.

מיומנויות אלו הם "המפרשים" שבעזרתם הוא יוכל בע"ה לטוש ביתר קלות לכוון ההצלחה בלימודים. רוב המחקרים שעוסקים ב"מיומנויות למידה" מציינים את חמש המיומנויות הבאות כחשובות ביותר לתהליך הלמידה: סדר וארגון, ניהול זמן, התמקדות, ריכוז ומוטיבציה.

במיומנויות חשובות אלו, נעסוק בע"ה במאמרים הבאים.

עובד בלי אחריות

אך לפני שנתחיל בעבודה על חמשת מיומנויות אלו, עלינו לבדוק מהי רמת "האחריות" של הילד להצליח ללמוד. ראייתו פעם עובד שאמר לי: "אני עובד טוב, אבל בלי אחריות" מה דעתכם, הייתם מעסיקים עובד ללא אחריות? הרי בודאי שלא.

כדי שהילד יוכל להגיע להישגים בכל תחום ובפרט בתחום הלימודי, עליו להתאמץ ולהשקיע. בכדי שתהיה לילד מוטיבציה ראשונית להתאמץ ולהשקיע, עלינו ליצור לו מערכת של "מחויבות". או במילים אחרות: לא מספיק שהילד יספר שהוא רוצה להצליח, הוא גם צריך להרגיש שהוא חייב להצליח, ומי שמרגיש מחויב לעשות איזושהי פעולה - יש לו "אחריות" לעשותה.

אחריות אישית

אי אפשר להצליח ללא אחריות, רק השאלה היא: על מי מוטלת האחריות? וכאן בדיוק נמצאת חלק מהבעיה "מדוע הילד אינו מצליח": כי חסרה לו האחריות האישית. פעמים רבות, אנו שוגים ובמקום לבנות לילד את האחריות האישית ולהניע אותו להצלחה, אנו-ההורים לוקחים את האחריות שאמורה להיות לילד-על עצמינו.

כן בדיוק כך, פעמים והמורה מקבל את שעורי הבית של התלמיד - בכתב יד ההורים, מה דעתכם? פעמים יש ילד שמאחר בבוקר לכיתה בקביעות, וברור לנו שהבעיה יכולה להיפתר ע"י הילד - כי הוא אינו מתאמץ לקום ולהתארגן בזמן - ובמקום לעזור לילד להיות אחראי, הוריו כותבים לו בפתק "בגנו מאחר באחריותנו".

מקצועיות • מהירות • אמינות

בבית הדין מכהנים דייונים מוסמכים ומנוסים המתמחים בענייני ממונות, סכסוכים עסקיים, ירושות, צוואות, מכר ושכירות נדל"ן, נזקי שכנים, חוזים וסכמים ממוניים ועוד.

054-2373752

תעורר את היוזם שבך

"לא צריך לחכות להיות רב גדול כדי להפיץ את אור היהדות והאמונה" (הרב שלום ארוש)